

[Elmquist.]

kun at sætte nye Skel mellem Sagførerne, og det synes jeg ikke er rigtigt. Hvad denne norske Højesteretsdommer siger, er altsaa en ganske anden Musik end den, det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesens Argumentering er Udtryk for.

Og vender vi os til et andet Land, der ligger os nær, nemlig Sverige, saa bliver Forholdet ganske det samme. Her henviser det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen i Betænkningen sidste Aar til en under 22. April 1927 afgiven Betænkning af Foreningen af svenske Herredshøvdinge vedrørende et Forslag til en svensk Procesreform. Jeg vil gerne bede ærede Medlemmer lægge Mærke til dette, for at De kan se, paa hvilken Maade det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen argumenterer imod en udvidet Adgang til Højesteret. Det ærede Medlem siger her, at denne Herredshøvdingeforening kræver en særlig Prøve for Domstolen selv. Som Argument imod, at vi her i Danmark skulde komme bort fra denne Prøve, eller i hvert Fald, at Sagførerne skulde have Adgang til at føre deres egne Sager op for Højesteret, anfører det ærede Medlem altsaa denne Udtalelse fra Herredshøvdingeforeningen, som om denne Udtalelse var Udtryk for den almindelige Mening i Sverige. Det ærede Medlem citerer overhovedet ikke andre Meninger fra Sverige, det ærede Medlem nævner ikke med et Ord, at den Proceskommission, om hvis Betænkning Herredshøvdingeforeningen har afgivet Erklæring, er kommet til et ganske andet Resultat, idet Kommissionsbetænkningen netop gaar imod Herredshøvdingeforeningen. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad denne Kommission siger. Efter at have talt om, at man bør have visse Garantier, siger Kommissionen:

„Proceskommissionen deler det Synspunkt og foreslaar, at som Ombud i Højeste Domstolen kun kan anvendes Personer, som har været Advokater i mindst 5 Aar. Aabenbart indeholder dog en saadan Bestemmelse ikke en tilfredsstillende Garanti. Af større Betydning vilde da den Fordring være, at vedkommende skal have plæderet et vist Antal Sager i Hovrätten.“

Altsaa, Kommissionen siger netop det, som vi har sagt i Udvalget, at efter en vis Aarrække og efter at have ført et vist Antal Sager bør man have Lov til at føre sine egne Sager op til Højesteret.

Jeg kan ikke tænke mig andet end, at ærede Medlemmer vil give mig Ret i, at

det er en noget mærkelig Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen — der jo adskillige Gange har udtalt, at han i og for sig ikke var nogen Modstander af en udvidet Adgang til at møde for Højesteret — støtter Tanken om en Ændring i Adgangen til at procedere for Højesteret, ved saaledes i denne Betænkning fra forrige Aar — ikke i Betænkningen fra i Aar, men den fra i Foraaret — at fremhæve kun, hvad en enkelt juridisk Korporation i Sverige udtaler imod en fri Adgang til Højesteret, medens han derimod ikke med et Ord omtaler, at den Proceskommission, om hvis Betænkning denne Forening udtaler sig, er for en Ændring netop i Lighed med den, vi har foreslaaet, og yderligere omtaler det ærede Medlem ikke med et Ord, at ikke en eneste anden juridisk Korporation i Sverige har udtalt sig mod en saadan udvidet Adgang til at procedere for Højesteret; det ærede Medlem nævner kun den enkelte Korporation, der er imod Udvidelsen, men forbigaar i Tavshed alle dem, der er for Udvidelsen, og selve Proceskommissionen.

Altsaa, baade ansete Jurister i Norge og selve Proceskommissionen i Sverige peger paa den Vej, der var foreslaaet i Udvalget af et Mindretal, bestaaende af Socialdemokraterne, det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz og mig, som den eneste naturlige, nemlig at man nøjes med at kræve en vis Anciennitet som Betingelse for Retten til at føre egne Sager op til Højesteret, saaledes at man altsaa stadig beholder Prøven for dem, der vil føre andres Sager.

Jeg synes, det er rimeligt at gøre opmærksom paa dette overfor Modstandernes Argumentation overfor en videregaaende Ændring end den, der nu er foreslaaet af alle Partier; jeg synes, at dette viser, at det, vi havde foreslaaet, slet ikke var noget himmelstormende, tilmed naar vi, som vi har udtalt og antydnet i Udvalget, kunde gaa med til yderligere Kauteler, nemlig at forlange 10 Aars Landsretsprocedure, og at vedkommende i disse 10 Aar havde procederet f. Eks. i 50 Sager for Landsretten og for Sø- og Handelsretten. Naar man opstiller saa kraftige Kauteler, skulde der dog ikke være nogen Fare forbundet med at lade disse af Befolkningen valgte Sagførere faa Lov at føre egne Sager op.

Overfor de Urimeligheder, den bestaaende Ordning byder paa, overfor de Vanskeligheder, den bereder Befolkningen med Hensyn til at faa Sager for Højesteret, og overfor den større Bekostning, denne Ordning medfører, har vi altsaa fra vor Side sagt: lad os komme væk fra dette